د پېژند په اړه

صمد بهرنگی

ژباړه:څرک

د پېژند په اړه څو خبرې

(تاریخ او ادبیات)

صمد بهرنگی

د پېژند په اړه

صمد بهرنگی

ژباړه:څرک

سمون:زیړ افغان

برېښنايي خپرېدنه او بیاکتنه: سلواغی۱۴۰۲

«د پېژند په اړه څو خبرې» د ایران د نامتو ښوونکی، لیکوال او ژباړونکي صمد بهرنګي د بېلابېلو مقالو ټولګه ده، چې په مختلفو مهالونو کې یې لیکلي او خپرې کړې دي. هغه دا مقالې تر ډېره د چنګیز مرآتي په نامه لاسلیک کړې دي. د دې مقالو پښتو ژباړه، هیله مندیو چې د نوي نسل د پوهې د بډاینې په برخه کې ګټوره تمامه شي.

د یادونې وړ ده، چې د کتاب پوښ د «جوردانو برانو» د سېزولو په طرحې ډیزاین شوی، برانو د کلیسا لخوا ژوندی وسیزول شو.

لړلیک

د نړۍ پېژندل.. ۱
د پخوانیو علومو او نوې پوهې پر پوله ۱۰
اسکولاستیک، د تحجر او منځنۍ پېړۍ فلسفه ۱۱
لیوناردو داوینچي.. ۱۵
ویلیام هاروي ۱۹
کلیسا د نوې ستورپوهنې په وړاندې خنډ............................ ۲۱
جوردانو برانو ۲۳
ځمکه او اسمان د یو موټي خرافاتو په منګولو کې..................... ۲۷
تیکو براهه... ۳۰
کپلر... ۳۱
ګالیلې.. ۳۲
د شعور، فکر او ژبې په اړه لنډې خبرې............................. ۳۷
«د لمر د جوړښت» د کتاب ارزول او څو نورې خبرې ٤۱

د نړۍ پېژندل

د پوهې څواک بې له شکه پیاوړی دی. انسان، چې په پوهې سمبال وي، ماته نخوري.

آیا پوهه پخپله لاس ته راتلی شي؟ کېدی شي ځینې کسان سرړي ته گوته ونیسي، چې دا هم شوه پوښتنه. که چېرې موږ پوه نه شو، چې په نړۍ کې څه تېرېږي، نو بیا په کې کار او ژوند کولای نشو. که چېرې علم توانېدلی نشوای چې یو څه لاس ته راوړي، نه یوازې دا چې د انساني نبوغ اریانوونکي آثار لکه مصنوعي سپوږمکۍ او سپوږمۍ مزلي توغندي او داسې نور به د لاسرسۍ وړ نه وای، بلکې ترټولو کوچني او ترټولو ساده کارونه به هم زموږ په وس کې نه وای.

خو بیا هم په دنیا کې ځینې کسان شته، چې وایي انسان نشي کولای د نړۍ په هکله کره او سم باور ترلاسه کړي؛ په بلې وینا، موږ نشو کولای نړۍ وپېژنو. بده به نه وي چې پوه شو د دې اند جرړې له کومه ځایه خړوبېږي.

پخوانیو به ویل چې پوهه رڼا ده، خو ټول رڼا نه خوښوي. ځکه چې د انساني عقل د رڼا د وړانگو د څرک په پایله کې د نړۍ مشاهده، پدې مانا ده چې زیات شیان ووینو، د هغو په هکله مو پوهه ډېره شي او ځان د ډېرو کارونو د سر ته رسولو لپاره چمتو کړو. د تورتم دوام غوښتونکي له همدې ټکی ډارېږي. ځکه کله چې انسان ځان له ټولو هغو ټولنیزو او سیاسي قیودو او نورو بندونو څخه آزاد کړي، چې مریيتوب ته یې کاږي، او د خپل ځان څښتن شي، تر هر څه د مخه به د بې عدالتۍ په وړاندې ودرېږي او مریيي وزمه ژوند به له مینځه ویسي.

دقیقاً همدلته دی، چې «کلیسا» د پوهې د ونې او انسان تر مینځ، چې لاس یې دې ونې ته غزولی، خنډ جوړوي. «کلیسا» په زغرده وایي، چې د رښتینې پوهې ان درشل ته رسېدل هم، زموږ په شان عادي او گناهکارو خلکو ته شونی نه

دي. په کراتو یې دا تبلیغ کړې چې: پوهه ستر رمز دی او کونجي یې له عادي خلکو سره نشته.

نو «عادي او ګناهکار خلک» څه باید وکړي؟ «کلیسا» وايي:خپل عقل دې خوار او سپک وګڼي او یوازې دې باور ولري او دعا دې وکړي. دا د کلیسا ځواب دی: مړه دې وي اند او تعقل! مرګ پر پوهې او رڼا!کلیسایي او اسکولاستیک لیددود پرته له دې بله مانا نلري.

هغوی وايي د دنیا واقعي پېژندل ناشوني دي او پداسې کارونو کې لاسوهنه ګناه ده. یو شمېر ایده الیست فیلسوفان د کلیسا د دې خبرې ملاتړ کوي. ایده الیستان پدې باور دي، چې نړۍ د پېژندلو وړ نده. دې فیلسوفانو ته «اګنوستیک» (لاادري) وايي. اګنوستیک یوناني کلمه ده، چې دوه برخې لري: «ا» یعنې «هېڅ» او «ګنوسیس» یعنې پوهه. یو اګنوستیست ګروهه لري چې: زه نه پوهېږم، چې په رښتیا سره په نړۍ کې یو بهرنی واقعیت شتون لري او یا یې یوازې زما حواس منعکسوي او یا یې په تصور کې راولي، نو د همدې لپاره وایم چې د دې موضوع د پېژندلو لپاره هېڅ لاره نشته.

هیوم او **کانت** د اګنوستیک لیددود وتلي استازي دي. کانت باورمن و، چې «انسان د هستي معرفت ته رسېدلی نشي او د حوادثو او پېښو په تړاو په بحث باندی باید بسنه وکړي.»* هغه به ویل د شیانو واقعیت زموږ نه داسې پټ دی لکه چې د یو بند صدف په مینځ کې واوسي، نو په دننه منځپانګه یې پوهېدلی نشو او یوازې ظاهري بڼه یې څرګندولی شو.

د بېلګې په توګه انسان د دې وس نلري چې پوه شي، لمر او نور ستوري له کومو موادو څخه جوړ او د هغوی د رڼا او انرژۍ سرچینه څه ده. حال دا چې

---

*په اروپا کې د حکمت بهیر – دویم ټوك

پوهېږو چې علم د دې ادعا ناسموالی ثابت کړی.(د لمر د جوړښت کتاب، فارسي ژباړه دې وکتل شي).

اگنوسیستان وایي، چې موږ یوازې د خپلو حسي غړیو (سترگو، غوږونو او ...) له لارې اشیاؤ سره اړیکې ټینگوو او دا حسي غړي موږ غولوي او تېر باسي.

د ساري په توگه که یو پنسل په اوبو کې دننه کړو، کوږ به یې وگورو، پداسې حال کې چې دا واقعیت نه دی. نو موږ نشو کولای پر هغه څه باور وکړو او واقعیت یې وگڼو، چې حسي غړي یې راته وایي.

آیا په رښتیا همداسې ده؟

انسان که د اگنوستیکانو خبرو ته غوږ شي، کېدی شي له ځان سره ووایي، چې انسان باید یوازې په عاجزه توگه کښېني او له خپل ځان نه چاپېره شیانو ته ځیر شي؛ خو انسان یوازې د طبیعت نندارچي نه دی. هغه فعال او پنځوونکی موجود دی. په کار او هڅو او له عملي کړنو سره دی، چې د خپلو حسي غړو د موندنو په قطعیت او واقعیت باندې ایمان راوړي او کولای شي د اشیاؤ جوهر او منځپانگې ته نفوذ وکړي او په مطالعې او څېړنې سره د طبیعي ښکارندو تل ته ورسېږي. په پورتنۍ بېلگې کې کافي دی، چې پنسل له اوبو راوباسي او باور وکړي چې کوږ ندی.

څرنگه چې روښانه شوه، دا پخپله ژوند او عمل دی چې باید تصمیم ونیسي، چې آیا کولی شو نړۍ وپېژنو او د هغې په منځپانگې پوه شو او که نه؟ د گټورو کارونو او کړنو له لارې دی، چې انسان د خپل چاپېریالې نړۍ جوهر ته لاره مومي او هغه توضیح کوي.

نو د دنیا او د هغې د ښکارندو او اشیاو پېژندنه شونې ده او له پرله پسې لټون، تجربې او څارنې پرته بله لاره نشته. په بله وینا، هغه پوهه چې انسان یې د

نه ستومانه کېدونکو څپړنو په پایله کې د خپلو حسي غړیو له لارې تر لاسه کوي، واقعیت دی او پرې باور کولی شي.

اوس پوښتنه راولاړیږي، چې د نړۍ، طبیعت او ټولنې پېژندنه به د انسان د کار کومه غوټه پرانیزي؟ او څه اړتیا ده چې په قوانینو یې پوه شو؟

*　　*　　*

طبیعت ړوند او وحشي دی. موخه مې دا ده چې هر څه او هر څوک ورته یو شان دي. د هیچا لحاظ او د هېڅ شي خاطر نکوي. مثلاً زلزله یا اورشیندي، بډای او بېوزلي، رېښتیني او بدچلنده او دینداره او بې‌دینه یو شانې وژني. طبیعي ښکارندې په دود او دستور او اخلاقیاتو او شرع او عرف او پوهنې او روزنې نه پوهېږي. طبیعت تل وحشي دی. اورشیندي، سېل او تالنده او برېښنا او باد او باران نن په همغه اندازه وحشي او ویجاړونکي دي څومره چې د تاریخ دمخه پېر کې هم ول. د طبیعت وسله هغه وخت شنډېږي چې وپېژندل شي.

نباید وانګېرو، چې طبیعت هرج و مرج غوښتونکی دی او طبیعي ښکارندې د هېڅ نظم او قانون اېل ندي او بنسټ یې پر تصادف ایښودل شوی. تر ټولو کوچنۍ طبیعي ښکارنده (او همدا شان ټولنیزه پدیده) د علت او قانون تابع او د ټاکلي او بدلون نه منونکي نظام لاندې ده. دا د اوبو قانون او خاصیت دی چې په ټاکلو شرایطو کې د تودوخې په سلو درجو کې وخوټېږي او په صفر درجې کې کنګل شي. له هغې ورځې چې په پخوانیو زمانو کې سېلابیزه بارانونه ووریدل او د ځمکې هغه ژورې یې ډکې کړې چې انسانانو په کې ژوند نه کاوه، تر نن پورې چې د باران څاڅکي د اسمانځکو ودانیو او د انسان د لاس پر نورو زرګونو حیرانونکو پنځونو وریږي، د اوبو د بخار تراکم تل د ځمکې د ساړه جو په ارتفاعاتو کې باران تولید کړی. دا یو بې استثنا قانون دی.

د یوې وړې چینې له خوټکېدو څخه نیولې د رادیواکتیو موادو تر وېشاک او او پېچلي آلی ترکیباتو فعل او انفعالاتو او د ساکښو تکامل او د سترو سیارو د

جاذبې ځواک او د ژوو د بدن حیرانونکو کړو وړو پورې، ټولې ښکارندې جبراً د خپل بی پری او ځانګړي قانون ابل دي. له کیمیا او فزیک څخه نیولې تر ژوندپوهنې او نجوم او ټولنیزې پوهې او د کوسموګني (د ستوري پېژندنې هغه څانګه چې توجه یې د سماوي اجرامو او لمریزو منظومو بدلون او د ستورو د جوړونکې مادې د حرکت اړوندو مسئلو باندې ده)* په شان نوې پوهې پورې د علم ټولې ګڼې څانګې همدا ټکی تاییدوي.

البته طبیعي قوانین له بشر نه خپلواک او د هغه له ارادې پرته حکم چلوي. دلته شونې ده چې دې ناسمې پایلې ته ورسېږو چې: نو انسان تل د طبیعت د قوانینو بندیوان او مجبور دی. خو بې له ځنډه باید زیاته کړو، چې انسان تر هغه وخته بندیوان او اړ دی چې د طبیعت قوانین یې نه وي پېژندلي او د هغوی د عمل په واکمنۍ یې سر خلاص شوی نه وي.

یوه بېلګه راوړم:

لومړني انسانان سخت ناپوه وو. ویلی شو، چې هېڅ یو یې د طبیعت قوانین نه وو پېژندلي، نو ځکه تل په کړاو اخته وو. یو ناڅاپه(البته د هغوی په ګمان ناڅاپه)یخني راتله او د دوی به ساړه کېدل. ناڅاپي به هوا توده شوه او دوی به جل ووهل او ډېرې نورې ناڅاپي بلاګانې(!) به ګواکې پرې له اسمان یا ځمکې راتللې او یوه شېبه به یې دوی په کراره نه پرېښودل. وروسته د انسانانو پام شو، چې یخني او ګرمي د کال په ټاکلو مهالونو کې په خپل وار راځي او په هېڅ ډول ناڅاپي هم ندي او ځانګړی قانون لري. د اوړي او ژمي د قانون په پېژندلو سره انسان وتوانېدو په وخت ځانته جونګړه او پوښاک او وړ خواړه چمتو کړي او پدې ډول د یخنۍ او ګرمۍ ناڅاپي بلا دوی ته یو عادي او بې ضرره شی ګرځېدو.

بله بېلګه:

---

*«د لمر جوړښت» کتاب، ۱۴۷ مخ

د ځمکې د جاذبې ځواک جبراً هر څه د ځمکې مرکز په لور راکاږي:انسانان د دې قانون او د هغه د عمل د ډگر په پېژندنې او د هغې د مخالف لور د ځواک په جوړولو سره، جاذبه ځواک شنډوي او بیا الوزي.

د برېښنا د رڼا جوړول او د اختراعاتو گڼ شمېر ډولونه او د کرهنیزو محصولاتو په ډېروالي او لاډېر تولید کې حیرانونکې پرمختگونه ټول د طبیعت د ړندو قوانینو په پېژندلو او د هغوی په کارولو کې وُلې لري.

د المان وتلي فیلسوف **هگل** به ویل، چې «جبر» ترهغې پورې ړوند دی چې مفهوم شوی نه وي. کولی شو پر دې وینا دا هم ورزیاته کړو چې د انسان ربښتونی «اختیار» او «آزادي» پدې کې نغښتې ده، چې پر طبیعت او ټولنې واکمن قوانین وپېژني.

پر طبیعت لاسبری د هغه د پېژندلو له لارې شونی دی. د طبیعت او ټولنې د قوانینو پېژندنه له بشر سره مرسته کوي، چې هغه په خپلو عملي کړنو کې وکاروي او پرې برلاسي شي.

کله چې یو قانون د پوهې له مخې کارورو او په هکله یې پوه شو، چې څه شی دی او ناپېژندلی او مرموز اړخ نلري، هغه ابلوو او پدې توگه قضا او قدر په تدریج له اعتباره غورځوو.

په هره اندازه چې انسان د هغو واکمنو قوانینو په اړه، چې دی د ژوندانه او طبیعي او ټولنیزو بدلونونو په ستره لاره کې پرمخ بیایي، لا لږ پوه وي، په هماغه اندازه به د دې ناپېژندل شویو او ړندو قوانینو په وړاندې ناچاره، «مجبور» او بندیوان وي. د دې مقرراتو په پوهېدو سره دی، چې انسان رېښتونې آزادي لاس ته راوړي او نه د هغو په ردولو او نه منلو سره.

دا قوانین په دوو ځانگو وېشلای شوو: طبیعي او ټولنیز قوانین. دلته د دې موکه نشته، چې د دې دواړو ځانگو په اړه بشپړې خبرې وکړو. یوازې یوه لنډه اشاره کوم، چې ټولنیز قوانین په خپله د انسانانو د عملي کړنو زېږنده دي، خو

طبیعي قوانین د انسانانو پیدایښت نه وړاندې هم موجود وو. سربېره پر دې، د دې دوو ډولو قوانینو تر مینځ د نژدې اړیکې له شتون هم انکار کولای نشو.

په دې باید پوه شو، چې طبیعي قوانین له پېژندل کېدو مخکې او وروسته یوشان موجود دي او یوشان عمل کوي، خو له پېژندل کېدو وروسته د انسان په چوپړ کې راځي او عمل یې د انسان په ګټه تمامېږي. د بېلګې په توګه، وړاندې له دې چې نیوټن د کښښ (جاذبې) قانون کشف کړي، اسماني اجرامو د جذب ځانګړنه درلوده، خو انسان وربانديې نه پوهېدو او د همدې لپاره یې ډېر زیانونه لیدل او اوس، چې یې پېژندلې پرېمانه ګټې ترې وړي چې یادولو ته یې اړتیا نشته دی.

دا به سمه وي که ووایو، چې علم له کوم نوي او د داسې شي څخه، چې شتون ونلري، خبرې نه کوي. تر موږ مخکې شیان وو او زموږ پوهه له هغو څخه سرچینه اخیستی ده. موږ د علم له لارې هغوی او د هغو اړیکی مومو، کشفوو او پخپل چوپړ کې یې راوړو. ان کولای شو مخکې لاړ شو او ووایو: په نړۍ کې اختراع امکان نلري. د بېلګې په توګه، مګر مخکې له ادیسن څخه د الکتریسته ځواک او پدې ځواک کې د ځانګړو شرایطو په شتون سره د رڼا د تولید ځانګړنې شتون نه لاره؟

* * *

لا د طبیعت د قوانینو کوچنۍ برخه پېژندل شوې ده. علم بې له دې، چې ستومانتیا وپېژني هره ورځ په مضاعفې چټکتیا سره د نورو قوانینو په لټه کې دی. هرڅومره چې انسان لاډېر قوانین کشف او هغه وکاروي، په همغه کچه به یې ژوند هوسا، سوکاله، خوندي، بې وېرې او بې اندېښنې وي. **د انسان د بقاء او برترۍ رمز، په همدې پوهنیز چلند کې نغښتی دی.**

البته دلته مو موخه هغه ربړه، ناامني، وېره او اندېښنه نده، چې له ټولنيزو قوانينو سره تړاو لري، لکه د جګړې، انسان وژنې، بم، جاسوسي، زورواکۍ، ښکېلاک، ديوالي کېدنې، لوږې، وزګارتيا او له داسې نورو څخه وېره او اندېښنه لرل. دلته له اندېښنې او ناامنۍ څخه موخه هغه اندېښنه او ناامني ده، چې د طبيعت د ځواکونو نه پيدا کېږي.

البته د ټولنيزو قوانينو د پېژندلو له لارې هم کولای شو يادو ناامنيو او اندېښنو ته د پای ټکی کېږدو، چې دلته يې د بحث ځای ندی.

کولای شو د ځمکې او د نورو اسماني اجرامو د تشې هاخوا د واکمنو قوانينو د کشف او پېژندلو سره او د اړينې چمتووالي په برابرولو سره د ځمکې له بريده واوړو او پر لېرې پرتو ستورو ګام کېږدو. هيڅ لېرې نده، چې هلته د ځمکې د تمدن نه سل چنده ځلانده تمدنونه ومومو. هېڅ لېرې نده چې د اسمان په لېرې پرتو کې داسې يوه کُره ومونډل شي، چې مثلاً د غنمو د کرلو ښه شرايط ولري. پداسې حالت کې داسې ستورې چې يو وخت د«بدې طالع او شومتيا او بدمرغۍ» سرچينه ګڼل کېدله، د انسانانو د ژوند او هوسايني سرچينه وګرځي.

بده به نه وي چې دې مسئلې ته هم اشاره وشي، چې انسانان د قوانينو او د هغوی د عمل د چاپېر په پېژندلو سره وړاندوينې کوي. مثلاً، نن هر ابی غاړۍ ماشوم هم پوهېږي چې اوبه په اور تودېږي او خوټېږي.

دا پخپله کولی شي د بلې مقالې موضوع شي.

*   *   *

وروستۍ خبره دا چې:

د هر علم موخه د هغه علم پر ډګر د واکمنو قوانينو پېژندل او بيا په عملي ژوند کې د دې قوانينو کارول دي. البته دا تعريف د طبيعي علومو په څېر، ټولنيز علوم هم رانغاړي.

او لاوروستۍ خبره دا چې:
د لانبه او خوشاله ژوندون لپاره د طبيعي او ټولنيزو قوانينو پېژندل سل په سلو کې اړين دي.

چنگيز مرآتی
مهد آزادی آدینه
وری ۱۳۴۵

د پخوانیو علومو او نوې پوهې پر پوله

اروپايي پوهه څنګه د کلیسايي او منځنۍ پېړۍ له «اسکولاستیکو» منګولو نه وژغورېدله؟ په اروپا کې د پخوانیو علومو او نوې پوهې ترمنځ د کشالې کیسه سخته په لوستلو ارزي. د کلیسا اصحاب او متېکوراندي به د علم په ګټو ځانګو کې له پرمختګ څخه وېرېدل او د سپېڅلي کتاب او «اسکولاستیک» بې بویه او بې خاصیته فلسفې شاته په سېما وړلو سره به د نوې پوهې په وړاندې خنډ جوړېدل. خو نوې پوهه د بهانده او ځپانده سېل په شان په توندۍ مخ په وړاندې تلله او پرته له حقیقت نه یې بله پوله او برید نه پېژانده: هغه حقیقت چې په ازمېښتځیونو او د نجومي دوربینونو له شا دوی ته رسېدلی و او دې حقیقت د زاړه پالو او مقام پرستو د خیال اوبدونکې ګروهې بنسټ له بېخه ایستلو. حقیقت پرېکنده او بې لحاظه و. د ځمکې کُره یې له مرکزیت (دکائناتو له مرکزیت ـ ژباړن) څخه رااېستله. ستوري یې کروي او خوځنده ګڼل. لمر یې په فضا کې له زرګونو لمرونه څخه یو ګاڼه. افلاطون او هغه نور فیلسوفان یې خطاکار ګڼل، چا چې په پېړیو یې د نړۍ پر افکار او کړنو فرمان چلولی و او د لسګونو نورو فیلسوفانو غږ یې له غوږونو لېرې ساتلی و، ولې چې هغو بل ډول فکر کاوه.

په دې مقاله کې مو لټه دا ده، چې په اروپا کې د پخوانیو علومو زوال او د نوې پوهې غوړېدل په ګوته کړو. د دې کار لپاره باید د منځنیو پېړیو د «اسکولاستیک» فلسفې نه پیل وکړو تر څو د «پخوانیو علماو» د اند دود لامل څرګند کړو.

اسکولاستیک، د تحجر او منځنۍ پېړۍ فلسفه

له هغه ځایه، چې په منځنۍ پېړۍ کې علمي او حکمتي*بحث تقریباً له یوه سره هغه څه ته منحصر و، چې د کلیسا او صومعې ګانو په مدرسو کې تر سره کېدو...او مدرسې ته یې په لاتین ژبه کې **اسکولا** ویل، نو لدې امله یې د هغه پېر ټول علم او حکمت یې اسکولا پسې تړل، نو **اسکولاستیک به** یې بلل.**

په یوه جمله کې ویلی شو، چې د اسکولاستیک فلسفې کار دا و، چې علم له دین سره همغاړي کړي او سپېځلي کتاب تفسیر او تشریح کړي او وښيي هر څه چې په سپېځلي کتاب کې راغلي سوچه حقیقت دی او بل ډول فکر کولای نشو. د دې کار په پایله کې تعبد د ځارلو او تعقل ځای ونیو. د عجیبو او غریبو کشالو او تفسیرونو بازار تود شو. آزادۍ له پوهانو څخه واخیستل شوه. د قوم اندیالو هرڅه پرېښودل او په داسې موضوع ګانو کې په خیال اوبدلو او کشالو پسې ونښتل، لکه: د هبوط په شېبه کې د حضرت آدم ونه او قامت څومره و! د ادم له خلقت نه وړاندې پرښتې چېرته دېره وې؟ او ...

له داسې انددود سره عجیبه به نه وي که وویل شي، چې د نوې پوهې استازو د پخوانیو علومو د اصحابو له لاسه ښه ورځ نه درلوده. تر هغه پورې چې ژوندي ژوندي به د اور په لمبو کې سوځول کېدل.

له دیارلسمې پېړۍ نه راپدېخوا، چې د اروپاییانو فکري غورځنګ پیل شو، هغه کس به چې په ازمایښتخونو کې د تجربې او ځارلو په مرسته څرګندو حقایقو ته رسېده او دا حقایق به د ارسطو او افلاطون او سپېځلي کتاب خلاف راوتل، په همغه شېبه به یې ورځ توره او د کفر او بې دینۍ داغ به یې په تندي لګېده. د لرګو

---

* حکمت ته عقل، پوه او هوښیاری هم ویل کېږي. دا اصطلاح په ختیځ او په اسلامي نړۍ کې د فلسفې معادل کارول کېږي. پښتو. ژ

**په اروپا کې د حکمت بهیر

ډېری او د اور لمبو به د هغه پېر د پوهې غبږ وژلو او چا حق نه درلود، چې نوې خبره وکړي. او ټولو باید د پخوانیو کسانو په شان فکر کړی وی. څارنې او تجربې علم ته لار نه درلوده او ازمېښتځی د کفر مرکز ګڼل کېده.

د ازمايښت نلکې به يې د بې دينۍ او فساد وزلې ګڼلې.که څوک غواړي غاټول وپېژني، نو پوهېږو چې بې له ځنډه باید باغونو او ګلخونو ته ولاړ شي، خو په هغه پېر کې داسې نه و. د دې کار لپاره د ارسطو نظر باید له کتابه راویستل شوی وای او د کار معیار ګرځولای وی؛ پوهه يې په کتابونو کې لټوله. پوهانو طبیعت ته لار نه درلوده.

کلیسا د خپل ځواک ساتلو لپاره د اسکولاستیک تفکر په دودولو بوخته وه، ځکه چې پوهېده د رښتوني علم له پرمختګ سره به خلک د کلیسا دستورونو ته کوم ارزښت ورنکړي. لکه د لورښود (قطب نما) له اختراع وروسته، بېړۍ چلوونکو پرته له وېرې او اندېښنې او پرته له دې چې د صلیب نښه پر سینې انځور کړي، د سمندر له غاړې نه لېرې لاړل او لاره يې هم ورکه نکړه.

د اسکولاستیک انددود پایله دا شوه، چې «علمي څېړنه د دې پر ځای چې دچارو او حقايقو پر څارلو، تجربیاتو، تعقل او مطالعې ودرېدلې وي، ګردې د پخوانیو په ویناوو ودرېدلې وې. نوي افکار يې نه څرګندول او د نویو آرونو او حقایقو په لټه کې نه وو. یوازې د تېرو پوهانو تعلیمات يې جوت حقایق ګڼل او د ماخذ په توګه يې کارول او تل به يې د بحث موضوع ګرځول.»*

خو سربېره پر دې، هېڅ څه د نوې پوهې د څپاند سېل د بهېدلو خنډ ونه ګرځېدل. اروپاییان د ګڼو لاملونو له کبله له نورو فکري ډولونو سره اشنا شول او د پخوانیو علومو د ورستو زنځیرونو په شلولو يې پیل وکړ او د پخوانیو علومو او نوې پوهې ترمینځ سخته جګړه پیل شوه. کټ مټ په هغه پېر کې چې پوهنتونونه او

---

*په اروپا کې د حکمت بهیر

علمي او فلسفي ټولنې د کلیسا د دستور او فشار لاندې یوازې د سپېڅلي کتاب او د ارسطو د لیکنو او ویناوو په تفسیر او لمنلیکنې بوخت وو، په بېلابېلو څانګو کې د نوې پوهې سوزونکي اور د ایرو له لاندې سر راپورته کړ او بې له دمې یې جګړه وکړه، تر هغو چې بریالی شو او هڅه یې کوله، چې لا بریالي شي.

لکه څنګه چې مو وویل، د اسکولاستیک فلسفي موخه د اند کنلګتیا او د علم او دین ترمینځ د جوړجاړی رامینځ ته کول وو. کلیسا له نوښته هومره ډارېدله او تښتېدله، چې برید یې نه لاره، لکه څنګه چې د «**لابار**» په نوم یو نجیب زاده یې تورن کړ، چې د مذهبي ډلو په وړاندې یې دودیز درناوې او تعظیم نه دې پرځای کړی او د دې ترڅنګه یې د منع شویو کتابونو له لوستلو یې هم ډډه کړې نده. البته د دې منع شویو کتابو په منځ کې د فلسفي او معمولي قاموس نوم هم راغلی. د دې ځوان ژبه پرې کوي او وروسته دی په اور کې سوزوي.*

له دې کبله هغه پوهانو ته باید آفرین ووایو، چې د کلیسا د دومره جابرانه واکمنۍ سره سره یې بیا هم پښې د زړو او پخوانیو ګروهو له بریده واړوله او نوې پوهه یې مخ په وړاندې یووړه.

ستر اندیال **پییر روسو** لیکي: د ارسطو ستره ونه او قامت د انسان او طبیعت ترمینځ لا له مخه ډېر واټن رامینځته کړی و.

دا د مبالغې خبره نه ده. خلکو داسې ګمان کاوه، چې د طبیعت ټول اسرار ارسطو کشف او پخپلو کتابونو کې یې راغونډ کړي دي. له دې سره باید حدس ووهو، چې د اروپا طبي علم څه وضعیت درلوده. لنډه دا چې طب د حریصو جادوګرانو، دعا لیکونکو او سولندو پادریانو لاسونو ته لوېدلی و.

همدغه مهال و، چې اسلامي تمدن خپل ځلانده پېر تېراوه. د علم په ټولو څانګو، لکه په ریاضي، فیزیک، طب او ... کې مسلمانان مخکښه وو، ځکه چې

---

*د آزاد اندۍ تاریخ، د نصرالله معمائی ژباړه، ۱۰۷ مخ

د اند تازه سرچینو ته یې لاسرسی موندلی و، چې په هغه وخت کې په ځانګړي توګه ډېرې زیاتې تازه ښکارېدلې. د اسلامي هېوادونو پوهانو په طب کې داسې څېړنې درلودې، چې په بشپړه توګه تازه وې.

رازي او **ابن سینا** د ډېرو ناروغیو په هکله پرېمانې څېړنې او څېړنې وکړې او ځلانده پایلې یې ترلاسه کړې. همدا و چې مسلمانو طبیبانو په صلیبي جګړو کې پر اروپايي طبيبانو ملنډې وهلې، ځکه چې د هغو علم یې ډېر لومړنی ګڼلو.

خو د دولسمې پېړۍ نه وروسته په اروپا کې د نوې پوهې د ځلاند دوران سره سم، اسلامي تمدن په تورتم کې ډوب شو. لکه څنګه چې انسان پېژندنه له مینځه ولاړه، نو د دې لپاره چې د اشخاصو د ویر او اندېښنو مخه ونیسي، ورغوی کتنې ته یې مخه کړه. موهومات او ارتاویزې یې طب ته رادننه کړل او هغه یې د بې مانا فرمولونو او کوډو په بڼه وړاندې کړل.

اروپايي طب څرنګه له جادوګرۍ او خرافاتو څخه جلا شو او د انسان د بدن د کارخونې د مطالعې پربنسټ ودرېد؟ څرنګه پوهانو په ناروغیو کې د «اسماني برجونو» لاسوهنه باطله کړه؟ څرنګه د طب پوهې خپل بنسټ ته پام شو او د ناروغانو د ښه کېدو لپاره یې طبیعت ته مخه کړه او هغه یې کشف کړ؟ د طبیعت کشف څه ګټه لرله؟

د دې پوښتنو ځوابول ډېر وخت او مهال غواړي. په دې لنډون کې هڅه کېږي چې د نوي طب پر مخکښانو باندې د تېرو شویو پېښو د یادولو په ترڅ کې، پورته پوښتنو ته هم لنډ ځواب ورکړل شي.

*　　　*　　　*

لیوناردو داوینچي

(۱۴۵۲-۱۵۱۹)

داوینچي باید د هغه کسانو په ډله کې ونوموو، چې د انسان د ناروغۍ لامل د کشف لپاره یې پخپله انسان ته مخه کړه. که په لا څرګنده توګه یې ووایو، هغه د انسان بدن تشریح کړ. په دې توګه یې ارسطو عملاً څنډې ته کړ او که په لا روښانه توګه یې ووایو، ارسطویي چال چلند ته یې د جګړې اعلان وکړ. هغه غږ پورته کړ چې علم باید پر څارلو او تجربې ډډه ووهي.

ویلی شو چې هغه د دې لیددود له مخکښانو څخه و، چې باور یې درلود، **هر څه چې بې له تجربې او څارلو لاس ته راشي، علمي نه دی**، نو د همدې لپاره د ډاډ او منلو وړ هم نه دی.

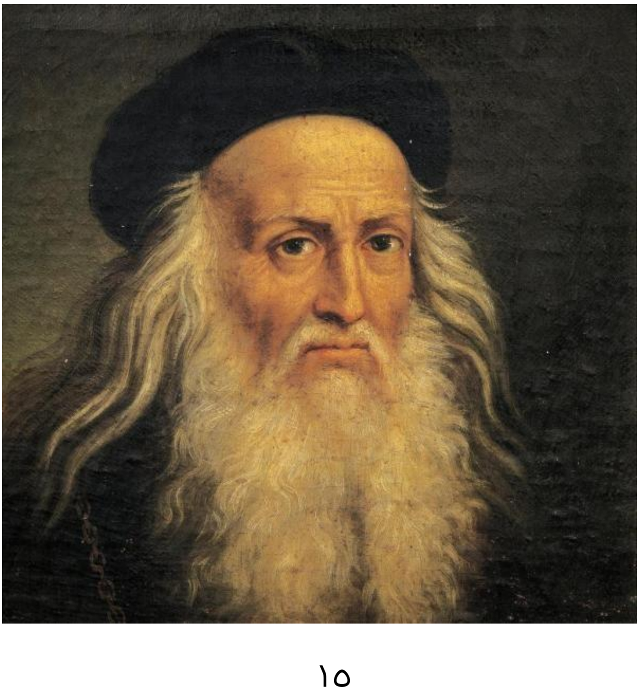

داوينچي ونه غوښتل، چې د خپل نظر د اثبات لپاره له ارسطو نه مرسته وغواړي. دی پر دې باور و، چې هر څوک د مشرانو پر وينا استناد کوي، په حقيقت کې د خپل عقل پرځای له خپلې حافظې کار اخلي.

پيير روسو د **داوينچي** د کارونو په هکله ليکي:

ده هغه علم واقعي علم گڼلو، چې د ازماينښت په پايله کې لاس ته راغلی وي. هغه د دويم پاپ، **ژول**، لخوا اجازه لرله، چې د انسان جسد تشريح کړي، خو يوازې تر هغه حده چې د پاپ په اجازه ليک کې يې يادونه شوې وه. خو داوينچي به د دې حد نه هم تېرى کاوه او يوازې د خپلې هنري اړتيا – د انسان د بدن د هډوکو په جوړښت کې ځيرتيا – لپاره يې کار نه کاوه. هغه د بدن د غړيو په آزادانه تشريح او مطالعې بوخت شو. د زړه د حرکتونو په هکله يې مطالعه وکړه. پداسې حال کې چې د اجسادو د خوساکېدلو مخنيوی يې کاوه، دا يې کشف کړ چې د انسان د پنډۍ هډوکي او د اس شاتينې پښې څرنگه عمل کوي. د انسان د مفصلونو د کار ډول يې هم کشف کړ.

*　　*　　*

نبايد وانگېرو، چې خرافه پاله طبيبان يو ناڅاپي له منځه ولاړل او نور داسې څوک نه و چې د ناروغيو علت په برجونو او ستورو کې ولټوي. **ژان فرنل**، داسې کس و چې طب يې يوځل بيا د ماوراء الطبيعه لورې ته يووړ او ويې ليکل: د مرض پيل هغه وخت نه دی چې لومړنې نښې رامنځ ته کيږي، بلکې بايد حساب وکړو چې هغه مهال سپوږمۍ په کومه مياشتې کې وه!

په دې توگه په داسې حال کې چې **فرنل** او د هغه په شان کسان په مرېژنه توگه د علم په وړاندې خنډ گرځېدل، نوي طب د تکامل لاره وهله. **پاره** د ټپ په گنډلو کې ځينې برياوې لاس ته راوړې او د ويني توېيدنې د مخنيوي لپاره

د زاړه او پخواني چلند پر ځای، چې زخم یې په سرې وسپنې او خوټېدلو غوړیو سوزاوه، د لومړي ځل لپاره د ټپ تړلو لپاره بنداژ وکارولو.

*　　*　　*

د علم گام په گام تدریجي پرمختګ د «**اسکولاستیک**» لیددود متزلزل کړ: د پخوانیو ویناوې او لیکنې یې بې اعتباره کړی. خلکو ته یې زده کړ چې هر هغه څه چې سپېڅلی کتاب یې وایي او کلیسا یې سم گڼي، نشي کېدلای چې سوچه او نه بدلېدونکی حقیقت وي. د طب علم پرمختګ او انساني تشریح، د کلیسا موټی خلاص او **جالینوسي** طب او ارسطویي افکار یې رسوا کړل.

نو ځکه نباید حیران شو، چې ولې کلیسا ستر طبیب **میشل سروه** د خدای نه پېژندونکي په نوم په اور کې وسوځاوه. دې شخص «د نصرانیت میراث» په نامه خپل کتاب کې لیکلي و، چې وینه د سږو څخه تېرېږي او هلته د هغې هوا په واسطه چې موږ یې تنفسوو ، چڼېږي.

همدې کشف د کلیسا غوسه راوپارله او دا ستر پوه یې د اور په لمبو کې ژوندی وریت او وسوځو.

وزال هم د جالینوسي طب او ارسطویي تفکر د ماڼۍ په پرزولوکې ستره ونډه لري. وزال هغه روښان اندی طبیب و، چې د کوډو او سپېڅلي کتاب او اسماني برجونو د کارونې پر ځای د انسان د بدن د کارخونې په تشریح او مطالعې بوخت شو.

پییر روسو لیکي: هغه سربېره پر دې چې د بدن هډوکي، مفصلونه او عضلې یې په دقت سره تشریح او طبقه بندي کړی، د انسان بدن یې د یو بشپړ میکانیکي سیستم په توگه وگڼلو، چې هیڅ یو غړی یې نشي کولی په جلا توگه

خپل کار ته ادامه ورکړي. هغه د بدن عضلې او هډوکي د ژوند په عادي حالت کې وښودلې.

وزال یې یوه ورځ د یو نجیبزي د کټ سر ته راوباله. نجیبزی تن په تن جګړه کې ټپي شوی و او مرګ ته یې څه پاتې نه و. څو شېبې وروسته د ناروغ خپلوانو هک پک ولیدل، چې دې پوه او تشریحګر عالم د ناروغ ټټر پرانیستې او د زړه ننداره یې کوي.

آیا **وزال** د پوهې په مینې هغه بدمرغی وژلی و؟ د هغه په څېر له شوره ډک انسان څخه دا کار هومره لېرې هم نه و. په هر حال «د عقایدو تفتیش محکمې» دا عالم په اعدام محکوم کړ.

* * *

ویلیام هاروي

(۱۵۷۸ - ۱٦۵۷)

د جالینوسي طب له نظریې سره سم، زړه د روح مرکز او ځای و. هېڅ چا هم اعتراض نه درلود. د **جالینوس** وینا دربست د کلیسا د منلو وړ او پدې توګه د پوهانو د منلو وړ هم وه. سربېره پر دی، د جالینوس نظر دا و چې په ځیګر کې هم وینه شته. خواړه معدې ته تر رسېدو وروسته هضمېږي او بیا کولمې خواړه ځیګر ته وړي. په ځیګر کې خواړه په وینې بدلېږي او په بدن کې بهېږي.

دا ناسمه او غیرعلمي نظریه، پر اټکل او ګمان ودرېدلی وه. هاروي د خپل نظر له تشریح سره دا ناسم نظر راوپرځاوه. هغه وویل: د کتاب د پاڼو په مینځ کې نشو کولی د غړو تشریح او دندې زده کړو. د انسان د بدن د تشریح یوازینۍ لاره، د کالبد څېړل او تجربه ده، او په دې فن کې د پرمختګ لاره هم د فیلسوفانو خبرې نه، بلکې تجربه او څارل دي.

د **هاروي** عمده کار، د وینې د ګرځېدلو کشف دی. هغه له ځانه سره داسې استدلال کوو:

فرض وکړو، چې زړه په هره دقیقه کې ۷۳ ځله ودېږي، او هغه سوری چې وینه ترې صادریږي، یوازې شپیته ګرامه وینه ولري، نو په دې صورت کې د انسان زړه شاوخوا ۲۵۰ کیلوګرامه وینه په یو ساعت کې بدن ته دننه کړی ده. دومره وینه چېرې ځي؟

هغه مهال و، چې خپله عمده فرضیه یې وړاندې کړه او ویې ویل: دا مساله په بدن کې د وینې د دایمي ګرځېدلو له لارې حلېږي. څه موده وروسته استدلال او ازمایښت، د هاروي د فرضیې سموالی ثابت کړ.

په دې وخت کې بیا بیړاګان او هغه طبیبان، چې نه یې غوښتل ووینې او نه یې زغملی شول، چې څنګه د جالینوس د واک ماڼۍ رانړېږي؛ راپاڅېدل او د **هاروي**

او د هغه په شان نورو کسانو د کار خنډ وګرځېدل. پدې پېر کې د طبابت د عنوان لاس ته راوړل هم ستونزمن کار نه و. هر چا به چې ځانګړې جامې او د شپې خولۍ اغوستله او په ماته ګوډه لاتینه ژبه به یې خبرې کولې، ځان طبیب باله.

مولیر د دې بې سوادو او بېړا طبیبانو په هکله جالبه وینا لري. هغه وایي:

د هغوې طبي نسخې او دستورونه د اماله کولو، رګ پرې کولو او بیا وروسته له مسهل نه وړاندې نه تلل. نشتر او کستېر غوړو ته یې هم ډېر ارزښت ورکاوه.

*   *   *

هغه څه چې مو ولوستل، د نوې پوهې او پخوانیو علومو ترمینځ د پیل شوی جګړې نیمګړې نندارہ وه: هر اړخیزه جګړه، د انددودونو جګړه، د علمي حقایقو جګړه، د ښه ژوند لپاره جګړه، د ژوند د پېژندلو او د هغه د بدلون جګړه.

کلیسا د نوې ستورپوهنې په وړاندې خنډ

اوس مو چې د طب پوهنې اوږده او بریالی جګړه ولوسته او هغه خنډونه مو وپېژندل، چې کلیسا به د انساني او اخلاقي آرونو د ساتنې په نوم د طب په وړاندې جوړول، اوس به نجوم او هغه جګړه چې ستورپېژاندو او ریاضي پوهانو د پخوانیو علومو (توراتي او بطلیموسي هیئت*) او د هغه ملاتړې کلیسا په ضد پیل کړې او هغه سربښندنې، چې په دې لاره کې وشوې، تر ارزونې لاندې نیسو.

ریاضیات او نجوم د شپاړسمې پېړۍ له دویمې نیمایي راهیسې نوی ژوند پیلوي او هر چېرې، «اسکولاستیک» او کلیسا او سپېڅلي کتاب ته د جګړې اعلان کوي. باید زیاته کړو چې «اسکولاستیک» او کلیسا تل له حسي اړیکې او عینیت څخه په تېښته وو. له همدې کبله یې په سر تمبه توب هڅه کوله چې علم له طبیعت او د هغه له قوانینو نه لېرې وساتي. په دې پوهېدل چې طبیعت ته نژدېوالی او د عینیاتو د مطالعې او ازمېښتونو دودول به د هغوې د ایده الیزم د مانۍ له نسکورېدلو سره سم وي.

په هر اندازه چې د زوړپالنې او خرافاتو په وړاندې سرغړونه پیاوړې کېده، دا دواړه _ اسکولاستیک او کلیسا_ لا پسې یو بل ته نژدې کېدل. کله چې د نوي نجوم پوهې، د کلیسا خیالي مانۍ او بلوسګره ځواک وګواښه، دې ماتې خوړلې فلسفې، د مخالفانو د سوځولو او د خپل څپڅپانده قدرت د ساتلو لپاره، د لرګیو د ډېریو څخه کار واخیست.

په ۱۵۴۳ کال کې پولنډي **کوپرنیک** په څرګنده اعلان کړه: دا ځمکه چې پخوا د اسمانونو د بې حرکته مرکز په نوم پېژندل کېده، سربېره پر دې چې له ځانه

---

*هیات هغه دودېزه ستورپېژندنې ته ویل کېږي، چې د اسماني ستورو حرکتونه او ځایونه مطالعه کوي. پښتو.ژ

چاپېره څرخي، له لمره هم راچاپېره تاوېږي. په داسې حال کې چې د تورات او پخواني هيئت له نظره دا يوازې لمر دی چې له ځمکې نه چاپېره څرخېږي. تورات کې په ښکاره ډول لولو، چې د «**ژزوئه**» په دستور لمر له حرکت څخه ودرېدو، تر څو هغه خپله بريا پای ته ورسوي.

آيا شونې ده چې سپېڅلی کتاب دې ناسم ووايي او تېروتنه وکړي؟

کوپرنيک په خپل ټول ژوند کې د دې پوښتنې له پوښتلو يا هغې ته له ځواب ورکولو څخه ډډه کوله او ژوند يې له کليسا سره په سولې او پخلاينې کې پای ته ورسېد. خو هغه ګړۍ شمېره بمب، چې **کوپرنيک** د کليسا مخې ته اېښودلی و، وروسته وچاودېد او کليسا ته يې ډېر خطرونه جوړ کړل.

پيير روسو ليکي، چې وروسته له هغه چې د **کوپرنيک** د مرګ نه پنځه ويشت کاله ووتل، يو ناڅاپي د هر ګوټ او هر ځای نه د اعتراض فريادونه راپورته شول او د **بطليموس** د پلويانو د لعنت او نفرين غږ د **کوپرنيک** د پلويانو او ستايونکو له چغو سره ګډ شول.

جوردانو برانو

(۱۵٤۸-۱٦۰۰)

جوردانو برانو د **کوپرنیک** د فرضيې نه د دفاع او د افسونګرۍ په تور د انګیزیسیون (په کلیسا پورې تړلی د عقایدو د تفتیش سازمان) د تورو تمبو شا ته د اته کالو له تېرېدو وروسته د اور په لمبو کې ژوندی وسوزېدو. هغه د **ګالیله** ملګری هم و.

د دې پېښې نه دوه زره کاله وړاندې، **فیثاغورث** او د هغه یاران د ځمکې پر ګرځېدلو پوه شوي وو، خو په داسې دنیا کې چې د ځمکې مرکزیت او سکون، د شتمنو او زورواکو د حکومت بنسټ و، د فیثاغورث او یارانو نظریه له یاده ووتله او بطلیموسي هیئت او د **ارسطو** احکام او له ساکنې ځمکې نه چاپېر د بلورینو غبرګ جوړونکو اسمانونو ګرځېدل، په سپېڅلتیا بدله شوه.

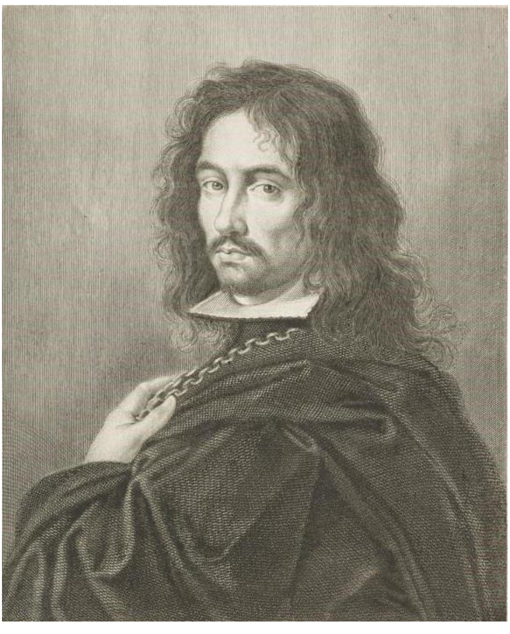

د زياتولو وړ ده، چې د پخواني نجوم په باور هر ستورې د هغه بشقاب په بڼه دی، چې د اسمان پر بلورين چت پورې نښتی دی او هر څه د ځمکې نه چاپېره په ګرځېدو دي او ځمکه ثابته او د نړۍ مرکز ده. کليسا د دې نظريې نه په عاميانه تعبير دا پايله واخيسته، چې د پاپ ماڼۍ هم د ځمکې مرکز دی او په خپله پاپ د ځمکنيانو ساتونکی دی.

ځمکه بايد د نړۍ مرکز او ساکنه وي، چې د پاپ ماڼۍ د ځمکې مرکز او **ثابته** وانګېرلې شي. په پېړيو يې ويلي، چې پر بلورينو ګنبدو انځور شوي ستوري د ځمکې چاپېره په دې موخه ګرځي چې د ځمکې خدمت وکړي، نو پر ځمکې هم مالکان داسې يو مرکز ګرځېدلي، چې ټول رعايا بايد ترې چاپېره وګرځي. که بلورين اسمانونه سره دړې وړې شي او ځمکه هم د بې شمېره ستورو په شان يو ګرځېدونکی او بې قراره ستوری شي، څه مالوم «هغه بزګران چې په ځپلو کروندو کې يې وروستۍ سلګۍ هم اخيستل کېږي» د خپل رنځ او بېوزلۍ په حکمت شکمن نشي؟ دا د ډار هغه ژوره کچه ده، چې کليسا يې د سپېڅلي ارسطو د احکامو له نقضېدلو څخه لري.

همدا وه، چې د پخوانيو علومو او د نوې نجوم د پوهې تر مينځ ستره او خونړۍ جګړه پيل شوه.

مخکې له دې چې د نوي نجوم د مخکښانو پر سر تېرو شويو پېښو ته اشاره وشي، بده به نه وي چې په اروپا کې د «مذهبي رفورم» په اړه هم څه خبرې وشي.

لوتر په شپاړسمې پېړۍ کې د **کاتوليک** کليسا په مذهب کې د اصلاحاتو غوښتونکی شو او په دې توګه د يوې سترې مذهبي تفرقې بنسټ کېښودل شو. سمون غوښتونکې فرقه، **پرتستانت** ونومول شوه.

د **کاتوليک** په خلاف **پرتستانت** مذهب؛ «فرد» لاس ترلی او ژبترلی د پاپ او کليسا واک ته نه ورکاوه.

د «لغت نامې» څښتن، علي اکبر دهخدا، داسې ليکي: «د کاتوليک کليسا ځان د هغه حقيقت يوازينی حافظ او قاضي گڼي، چې په سپېڅلي کتاب کې ليکل شوی او د سنت له لارې حفظ شوی او د پاپانو عالي شورا لخوا تاييد شوی دی. د دې په خلاف، پرتستانتان د ايمان کچه سپېڅلی کتاب گڼي، خو «فردي عقل» معتبر او د هغه مفسر گڼي.»(د پرتستان تر مادې لاندې)

د **روم کليسا** چې کله گوري، چې د مذهب په ډگر کې رفرم د فکري آزادۍ د پراختيا په لور پر مخ ځي، خپلې هڅې پيلوي؛ ان دا چې په اولسمه پېړۍ کې د **ديارلسم لويي** وزير، **ريشيليو**، پرېکړه کوي چې د پرتستانتانو مصونيت باطل کړي او کوي يې.

لړه موده وروسته يو فرمان صادرېږي، چې د هغې له مخې بايد د پرتستانتانو ټول معابد ړنگ کړي. د عبادت ډول او رسم يې ممنوع شي او مدرسې يې وتړل شي او ...

هغه وزيران، چې د پرتستانت مذهب د بطلان د اعلام او تصويب نه ډډه کوي، تبعيد او مخالفان سخت شکنجه کيږي او د مرييانو په شان په بېړيو کې په راشپېل وهلو محکومېږي.

«ټول په دې پوهېږي چې دا دستورات په څومره تاوتريخوالي او سختۍ سره پلي کېږي. ټول په دې پوهېږي چې دا منشور فرانسې ته څومره ناخوالې ورپه برخه کوي. خو عجيبه دا ده چې دا کړنې د **مېرمن سويه** او **لافانتين** او **بروئر** په شان پېژندل شوو کسانو لخوا هم تاييدېږي.»*

نوې پوهې د ځارلو او ازماينبت په مرسته په پېړيو جگړه وکړه، چې د زړو دودونو د استبداد جغ لېرې واچوي. لومړی ځل متجددو هنرمندانو پر ارسطو سخت گوزارونه وکړل او د هغه بېلگه شوی شخصيت يې ونړاوه. وروسته **وزال** او

*د آزاد اندۍ تاريخ ـ څه پوهېږو؟- ټولگه، مخ ۹۴

سروه، جالینوسي طب یو موټی اپلتې وبللې.بیا نو **کوپرنیک** ته وار ورسېد او هغه په احتیاط او نظم سره، د بطلیموس نجومي احکامو جرړې راوویستلې.

دې پېښو او بهیرونو، وچ مذهبي انضباط او زوړ اخلاق ولړزاوه. په دې موده کې چې «مذهبي رفورم» کاتولیک کلیسا له نوي خطر سره مخ کړې وه، د کلیسا واکمنان په لټه شول، چې په وارخطایۍ د سپېڅلي کتاب مرستې ته ملا وتړي او مذهب د نوې پوهې له منګولو نه وژغوري.

د دین د مشرانو ټولنه په چټکۍجوړه شوه او ټول «ضاله **او خطرناک** کتابونه» یې په نابودۍ محکوم کړل. علمي پلټنه کبیره ګناه وګڼل شوه. د دې لپاره چې د بې دینۍ او مذهبي چارو پر وړاندې د بې پروایۍ څپاند سېل مخې ته خنډ راولاړ شي، هر چېرې لرګي ډېرۍ شول، چې «ملحدان او کافران» په کې وسوځوي.

د تجدد د پلویانو په له منځه وړلو سره د نوې پوهې د تکامل بهیر لنډمهال ودرېدو، خو د کلیسا بې ثمره هڅې کوم ځای ته ونه رسېدې. **پییر روسو** لیکي: «حقیقت د زندان په تورو تمبو او د اور په لمبو پورې خندېده.»

همدا چې د علمي مسائلو په هکله بحث منعه شو، څېړونکو د طبیعت په مشاهدې لاس پورې کړ. پداسې حال کې چې کلیسا علمي بحث، استدلال او تعقل محکوم کړي و، د پوهې خاوندان لاس تر زنې کېناستل او د طبیعت په حیرانونکو ښکارندو کې په څېړونو بوخت شول. د جهان د جوړښت او د ستورو په شمېرلو کې په څېړنې او د هغوی د جدولونو په تنظیمولو بوخت شول او کلیسا د دې لټونو او پلټنو د پایلو نه بې خبره، د هغوی په وړاندې کوم خنډ رامنځته نه کړ. پدې توګه د نویو او پرېکندو عقایدو څپاند سېل رهي شو او د کلیسایي خرافاتو جرړې یې راوویستې. د نویو عقایدو دغه څپاند سېل، د ریاضي د سترو متفکرانو له مغزو څخه سرچینه اخیستې وه.

ځمکه او اسمان د يو موټي خرافاتو په منګولو کې

د ارسطو افکارو پر اروپا دولس پېړۍ حکومت وکړ. دا دولس پېړۍ د بشري ژوندانه د ټولو تورتم پېرونو څخه يو دی، هغه دوران چې د تورتم پېړۍ يې بولو. پدې پېر کې **کیمیاګری** د کیمیا او طالع لېدنې د نجوم ځای نیولی و.

د منځنیو پېړيو د دې تورې دورې عالمانو، کشیشانو او فیلسوفانو به د خپلو قالبي ذهني پایلو ته د رسېدلو لپاره هڅې کولې. غوښتل يې هر هغه څه، چې په دنیا کې لیدل کېږي، د خپل ذهن له حاضر او چمتو منځپانګې سره مطابق کړي. علمي واقعیتونه او مسلمات يې یوازې هغه وخت منل، چې د دوی په ذهني قالب کې ځایېدلی شوای.

البته دا ذهني قالب هم د پخوانیو او د سپېڅلي کتاب لخوا جوړ او سمبال شوی و. پداسې حال کې چې نوې پوهه او نوي پوهان په مخالف لور په بله لاره روان وو او د خپل اټکل او سنجولو بنسټ يې پر هغو کارونو ایښودو، چې د ازمېښت او څارلو سیده پایله وه.

باید هېره نکړو چې تل همداسې وه او همداسې ده چې ډېرانديز او زاړه پال غواړي چارې له خپلو اندونو سره مطابقې کړي، پداسې حال کې چې نوپالي او پوهان خپله نظریه د بهرنیو چارو د څارلو نه لاس ته راوړي.

د منځنیو پېړيو په هغه تور پېر کې هم همداسې وو. دوی به دنیا د خپل ځان له مخې تشریح او توجیې کوله، پداسې حال کې چې د نوې پوهې هوډ دا و، چې انسان د نړۍ له مخې توجیې کړي.

د پخوانیو علومو او نوې پوهې جګړه په همداسې پولې کې وه او تر هغه وخته چې د دې پولې شتون احساسېږي، دا جګړه به ادامه مومي.

هغه مهال چې د **ګالیلې** دوربین اسمان سوری کوه او د لمر او ستورو واقعیت يې بربنډولو، کلیسا په خپلو تعلیماتو کې خلکو ته داسې ښودنه کوله:

«په کومه ورځ چې څښتن تعالی «اموريان» بني اسراييل ته تسليم کړل، هغه وخت **يوشع** د بني اسراييل په حضور کې خدای ته تکلم وکړ او ويې ويل: اې لمره ته «جبعون» کې ودرېږه او ته ای سپوږمۍ په «ايلون» وادي کې. نو لمر ودرېد او سپوږمۍ متوقفه شوه، تر هغه چې قوم له خپلو دښمنانو غچ واخيست. آيا دا په «ياشر» کتاب کې مکتوب نه دي چې لمر د اسمان منځ کې ودرېد نږدې ټوله ورځ يې د پرېوتلو لپاره بيړه ونکړه.»*

نو ځکه، کله چې د نوی نجوم پوهې په کلکه او گستاخۍ سره خلکو ته ورزده کړل چې لمر د سپوږمۍ په نسبت اصولاً داسې حرکت نلري چې ودرېږي او سپوږمۍ پرته له دمې په حرکت کې ده او که يوه شېبه ودرېږي هر څه به څپڅپان شي، کليسا په چغو شوه او نوپالي ستوري پېژندونکي يې ملحد وبلل او د انسانانو د غوښې بوی يې اسمان ته پورته کړ.

کليسا باورمنه وه چې د هغه چارو ارزونه او څېړنه ازاده ده، چې په اړه يې سپېڅلي کتاب کې کومه خبره نه وي شوي او کليسا لا له وړاندې په هغه کې خپل نظر څرگند کړی نه وي. متفکران او مذهبي ايمان ته ژمن خلک کولی شي خپله پوهه او اند د حقايقو د درکولو په موخه په کار واچوي، خو کله چې د «مطلق قهري حقايقو» په درشل کې پښه ږدي، بايد بې له ځنډه د درناوي سر راټيټ او د کليسا تعبير او تفسير ومني.

هغه روښان فکرو ستورپوهانو، چې پښه يې د اسکولاستيک او کليسايي افکارو له بريده بهر کېښوده او څرگند حقايق يې د اسمان له زړه نه راايستل، له شکنجې سره مخ شول.

د پاريس پوهنتون استاد پوهاند **البرت باير** ليکي: د گروهې د تفتيش محکمه (روم کليسا پورې اړونده) له تورنو ښځه د اقرار اخيستنې لپاره مرگونې

*لرغونی پېر ـ د يوشع بن تون صحيفه ـ ۱۱ باب، ۱۲ او ۱۳ آيتونه

شکنجې کولی. دوی به یې په سیمي اغزنو دړو خملول، یا به یې له ډېرې لوړې ارتفاع ځمکې ته راغورځول چې له منځه ولاړ شي... ان دا چې ماشومان به یې د خپل مور او پلار په ضد شهادت ورکولو ته اړباسل.*

له دې سریزې سره ویلی شو، چې گالیله او د هغه په شان نور کسان، څومره زړور او سربښندونکي ول او په کومه کچه د څرگندو علمي حقایقو لېوال وو، چې گوښه والی یې نه منو او په جگړې بوخت شوي وو.

نوې پوهه به هېڅکله د خپل پلرونو ویاړلي نومونه هېر نکړي.

اوس د دې پلرونو د څو تنو پر سر تېرې شوې پېښې نکلوو، د هغو پلرونو، چې نوې پوهه د دوی د اند او زړورتیا زېږنده ده.

* * *

---

*د آزاد اندۍ تاریخ، ٦٥ مخ

تیکو براهه

(۱۵۴٦_۱٦۰۱)

تیکو براهه د دنمارک له اشرافزییانو څخه و. زوکړه یې په ۱۵۴٦ کې شوې وه. کله چې هغه د نجوم پوهې ته مخه کړه، کورنۍ یې هغه له ځانه ورټلو؛ ځکه چې اشراف طبقې، پداسې «بې گټې پوهې» بوختېدل دخپل شان سپکاوی گڼلو. وروسته د **براهه** علمي شهرت زیات شو. هغه د خپلې بېلگه ایزې رصدخونې له شا نه د اسمان او بې شمېره ستورو په ننداري بوخت شو. هغه د پراخو څېړنو په پایله کې وتوانېد د خپل هستوگنې جغرافیایي موقعیت ومومي. بیا د ستورو د ارتفاع په تعیینولو، د سپوږمۍ په حرکت کې په مطالعې او د سیارو د تگ لیکي په ټاکلو بوخت شو او ارزښتناکه علمي اکتشافاتو ته ورسېد.

کپلر

(۱۵۷۱-۱۶۳۰)

کپلر د **تیکو** زده کوونکی و. د هغه تر ټولو مهم کار د نجوم د قوانینو کشف و.

پییر روسو د **کپلر** قوانین په دې شان بیانوي: «لومړی قانون موږ ته رازده کوي چې هره سیاره د لمر نه چاپېره بیضوي مزل کوي. دویم قانون ثابتوي، څومره هم چې سیاره په دې مسیر کې لمر ته نژدې وي، په هماغه اندازه یې حرکت هم چټک دی او بالاخره د دریم قانون په مرسته کولی شو د سیارې د دوران د مودې په لرلو سره، له لمر څخه د هغې واټن وټاکو.»

د ستورپوهنې لپاره د دې قوانینو کشف یوه ستره بریا وه. مثلاً همدا قانون د **نیوټن** لپاره د بریا کونجۍ وګرځېده او په دې قانون د سمبالتیا له لارې یې وکړای شول د عمومي جاذبې قوانین کشف کړي او له دې قوانینو سره دی، چې معاصر ستورپوهان کولی شي د سیاراتو د حرکاتو وړاندوینه وکړي او د هغوی اسماني تګ لیکه وکاږي.

گاليلې

(۱۵٦٤-۱٦٤۲)

گاليله ايټالوی و.

پيير روسو ليکي: يوه ورځ، چې گاليلی د کليسا په مذهبي مراسمو کې گډون کړی و، ويې ليدل چې په سر يې يو قنديل زنگيږي. دا موضوع ډېره عادي وه. خو ستر انديالي دا ځانگړتيا لري، چې هېڅ څه ورته ابته او غيبي نه بريښي او د ډېرو ساده مسايلو او پېښو نه ستر درسونه اخلي. څومره ډېر به وي هغه کسان چې حس کړي به يې وي، چې بدن يې په اوبو کې سپکېږي او بره راخېژي، خو يوازې يو «ارشميدس» پيدا کېږي،چې له دې څخه د «مايعاتو تعادل» د اصولو پايله واخلي او يوازې «نيوتن» کولای شي له مخې يې د «اجسامو د سقوط» قانون لاس ته راوړي.

د کليسا د قنديل خوځېدل او لړزېدل د ځوان محصل لپاره د افکارو او تخيلاتو د برکت ډکه سرچينه وه. خو دې افکارو له ډېرې مودې راپديخوا، مخکې له دې چې تبغ وکړي، ادامه درلوده او يوازې د دې دانشمند د ژوند په وروستيو کلنو کې وو چې ميوې يې ورکړې، هغه ميوې چې نن د گاليلې ترټولو ځلانده وياړلو عناوينو څخه گڼل کېږي.

وروسته له دې چې گاليلې ثابت مقام لاس ته راوړ، په لټه کې شو، چې د ارسطو د نفوذ پرضد په کلکه وجنگېږي او ثابت کړي چې له **کوپرنيک** سره هېڅ ډول اختلاف نلري. څرگنده ده چې د گاليلې د نظراتو اوريدونکو شپېلي ووهل او شور ماشور يې جوړ کړ... ځکه د هغه مهال خلکو متقاعدول گران کار و. دا کافي نه وه، چې هغو ته ووايې چې فلان او بسمان شی د کوپرنيک د دستگاه اغېزې ثابتوي او تاسې کولای شئ دا اغېزې په خپلو سترگو ووينئ. مهمه خبره دا وه چې

د هرې خبرې دلایل باید د سپېڅلي کتاب نه راایستل شوي وای، که ګالیلې سمه خبره کوي، نو ولې یې دلیل له سپېڅلي کتاب څخه نه راوړي؟

د هغه پېر خلکو به همداسې ویل. تمه یې لرله چې د سپېڅلي کتاب د وینا په خلاف دې کوم حقیقت ونه ویل شي.

اوس نو باید په دې پوه شوو، چې کله د ګالیلې دوربین اسمان څېړې کړ او د سپېڅلي کتاب د وینا خلاف یې څرګند حقایق راوویستل، کلیسا به څومره عصباني شوې وي.

ځنګه چې ګاليلې د کليسا له چارواکو سره دوستي او اشنايي لرله، د مودو لپاره تر ځار لاندې رانغی. خو بالاخره د ګاليلې زړورتيا د کليسا د زغم له بريد نه واوخته او هغه يې د محاکمې او د عقايدو د تفتيش د ميز تر شا ودراوه.

له يوې دورې څېړنې او ازمايښت وروسته، ګاليلې پياوړی او غښتلی دوربين اختراع کړ او د بې سر او پايه اسمان په نندارې او ګرځندويې بوخت شو. هغه په پای کې په يو عجيب او بې ساري کشف بريالی شو.

سپوږمۍ يې وليده چې د **ارسطو** د نظر په خلاف، چې هغه يې صافه او صيقلي ګڼله، په بشپړه توګه په غرونو او درو ډکه ده، چې د لمر رڼا د هغې جګې لوړې لا ښکاره کړې دي.

ګاليلې همداراز ډېر پټ ستوري کشف کړل او ...

بالاخره هغه د خپلو علمي اکتشافاتو او تفکراتو پايله خپره کړه. د پوهې خاوندان او واقعيتپاله او نوپالي د دې پايلو په ليدلو خوښ شول، خو د «اسکولاستيک پلويان»، خيال اوبدونکي او ډېراندي او ايده اليستان په غوسه شول او غاښونه او منګولې يې تېرې کړې. ځکه چې هغوی غيرمذهبي استدلال ته هېڅ ډول درناوی او ارزښت نه ورکاوه. هغوی يوازې په يو شي قانع او خوښېدل: د سپېڅلي کتاب آيتونه او يا د هغو تفسير او تعبير.

د روم کليسا وروسته له هغه، چې ګاليلې د **بطليموس** هيأت پر ضد خپل غوڅ تعرض اعلام او له **کوپرنيک** نه يې ملاتړ وکړ، هغه يې احضار کړ.

يوازې د هغه لوړ علمي مقام او د کليسا په دربار کې د هغه د دوستانو اغېزناک نفوذ و، چې تر يو بريده پورې له هغه سره مودبانه چلند وشو.

د ادعاپاڼې له تنظيمولو وروسته ګاليلې يې ناچاره کړ، چې لاندې توبه ليک لاسليک کړي:

«**زه** - ګاليلې - **د ژوند په اويايم کال کې ستاسې حضراتو په وړاندې په ګونډو کېږم او په داسې حال کې، چې سپېڅلې کتاب مې د سترګو مخې ته**

دی او پخپلو لاسونو یې لمسوم توبه باسم او د ځمکې د حرکت له خبرې څخه، چې له تېروتنې ډکه او له حقیقته تشه ده، انکار کوم، دا خبره منفوره او مطروده ګڼم.»

د ګالیلې د محاکمې رپوټ یې له سترګو نه پټ کړ چې د کلیسا پرتم له مینځه ولاړ نشي او د مذهبي چارواکو له اندازې زیاته عفوه او اغماض خوله په خوله نشي، ځکه «واتیکان» پر افکارو د واکمنۍ او د وېرې او ترارې له ایجادولو پرته بله دنده نه درلوده او له هغه شهرت څخه لاس په سر کېدلې نشوه، چې په بې رحمۍ او له علم سره د مخالفت له لارې یې لاس ته راوړی و.

ګالیلې په اتیا کلنۍ کې د **دینامیک علم** بنسټ کېښود او ویې ښودل، چې څرنګه **څواک حرکت رامنځ ته کوي.**

هغه له ډېرو ازمېښتونو وروسته دې پایلې ته ورسېد، چې ټول اجسام په متساوي سرعت سقوط کوي. هغه د مردکیو د حرکت او تعاقب مفهوم ته هم پام وکړ او ثابته یې کړه چې مردکي پداسې حال کې چې د باروت د متحرک څواک په زور په مخ ځي، د ثقل څواک په پایله کې د ځمکې لور ته جذبېږي.

ګالیلې د ۱٦٤۲ کال د جنوري په اتمه له نړۍ سترګې پټې کړی او نړۍ یې سره له ټولې پراختیا هغو ته پرېښوده، چې تنګې سترګې لري او په هېڅ بیه حاضر ندي چې د پوزې له څوکې نه لېرې افق ته پام وکړي.

* * *

د کلیسا لخوا د ګالیلې په شان کسانو محکومیت هېڅکله د دې مانع شوی ندی، چې دنیا دې له حرکت نه لاس پر سر شي. کلیسایي اسکولاستیکانو له هر رامینځته کوونکي ناورین سره د خپلې رسوایې ډُل لااوچت درنګاوه.

ګالیلې او دهغه په شان کسان مړه شول، د کلیسا لخوا محکوم شول خو تاریخ تل ښکاره کوي:

«هغه کسان چې پر خپلو ولو د ازاد اندۍ کجاوه وړي، که څه هم چې له اوړو يې وينې څاڅي، خو لاتراوسه له پښو ندې غورځېدلي.»*

چنگيز مرآتی
مهد آزادی آدينه
۱۳۴۴ کال د تلې او لړم مياشتې

*د آزاد اندۍ تاريخ

د شعور، فکر او ژبې په اړه لنډې خبرې*

کار د انسان د تکامل او د هغه د شعور د څرګندېدو او تکامل اساسي عامل دی. مشهوره وینا لرو چې «کار د انسان خالق دی».کار، انسان د هغه له وحشي او ځنګلي اجدادو څخه جلا کړ. کار انسان ته خواړه، جامې او پناهځای ورکړ او هغه یې نه یوازې د طبیعې ځواکونو څخه خوندي کړ، بلکې هغه ته یې پر طبیعي ځواکونو د تسلط پیدا کولو وس هم ورکړ. د کار په وسیله، انسان ځان لابر او لا بر کړ او د ځمکې کُرې ته یې بدلون ورکړ. کار د انسان ترټولو ستره شتمني ده او د هغه د ژوند او تکامل لازمه اړتیا ګڼل کېږي.

د کار تکامل او سمون د شعور له تکامل سره یو ځای مخې ته تللي دی. انسان د ژوندانه د اړتیاوې د پوره کولو په بهیر کې د ګڼو شیانو سره مخ کېده او د هغوی صفتونه به یې یو په یو زده او له یو بل سره به یې پرتله کول او تر مینځ به یې ګډه ځانګړنه موندله او پدې توګه به یې «مفهوم» جوړاوه.

د کار د ابزار جوړول او سمول د شعور په تکامل کې ډېر اهمیت لرلو. هغه ابزار به چې له یو کهول نه بل کهول ته لېږدول کېدل، د هغوی پوهه او تجربه به یې هم له ځانه سره لرله. وروستي کهولونه به د خپلو پلرونو د وزلو جوړولو او په کار اچولو په طریقو پوهېدل او قادر وو د هغوی د کار لړۍ پر مخ وغزوي او د کار د ابزارو د سمون او تکامل لپاره هڅه وکړي.

د لومړني انسان شعور په بنسټیزه توګه د هغه په کار پورې تړلی و. لا ښه به دا وي، چې ووایو د هغه شعور او عملي فعالیتونه یو په بل کې پېچل شوي وو. مثلاً د دې استنباط کولی شو، چې انسان وړاندې له هر څه زده کړل، چې کوم شی سیده د ده په کار پورې تړلی دی او اړتیاوې یې پوره کوي. پدې توګه د کار

*«د شعور، فکر او ژبې په اړه خبرې» مقاله چې په یوې مجلې کې چاپ لپاره چمتو شوی وه، د لکیوال د یادښتونو په مینځ کې پیدا شوه.

پر بنسټ د کار او فکر یووالي شعور مخ په وړاندې یووړ او تکامل یې ورپه برخه کړ.

ژبې، واضحې خبرې، د شعور په تکامل کې زیات ارزښت درلوده. ژبه، چې د کار پر بنسټ له شعور سره یو ځای راځرگنده شوه، انسان سره مرسته وکړه چې د حیواناتو له ډلې څخه راووځي او د خپل د فکر ځواک لا متکامل کړي.

کار تل ټولنیزه بڼه لرلی ده. انسانان له هماغه لومړیو ورځو نه مجبور وو د طبیعت له سترو ځواکونو سره د مقابلې او د ځناورانو د ښکار لپاره سره یو شي. همدا لامل و، چې په لومړنیو انسانانو کې د گډ ژوند اړتیا پیدا شوه او همدا اړتیا دوی مجبور کړل، چې یو بل ته څنگه چې هم کېدل یو څه «ووایي». د دې سختې اړتیا لازمه دا وه، چې د بیزو تکامل نامونډلې حنجره دې په داسې غړي بدله شي چې وکولی شي د وینا واضح غږونه راوباسي.

ژبه د افکارو سیده واقعیت دی. افکار کولی شي یوازې او یوازې د کلمو په قالب کې شتون ولري. کله چې موږ له ځان سره فکر کوو یا خپل افکار اوچت اوچت بیانوو یا هغه د کاغذ پر مخ راوړو، نو تل په کلمو کې شتون موندي. افکار نه یوازې پخپل جوړښت کې د ژبې پوروړي دي، بلکې د ژبې په وسیله منتقل او درک کېږي. انسان د کلماتو له تجمع او په کلماتو سره کولای شي په خپل شعور کې د بهرنۍ عیني نړۍ د واقعیت انعکاس ټیکاومن کړي او همدا ټیکاو نه یوازې دا چې انسانان ځواکمنوي چې د اندونو مبادله وکړي، بلکې د یو کهول نه بل کهول ته هم د اندونو د انتقال لامل کېږي. له وینا او لیکنې پرته د نسلونو گران بیه تجربې به هېرېدلې او هر کهول به مجبور و د نړۍ د مطالعې بهیر له سره پیل کړي.

ژبه د افکارو له لارې (د هستۍ نظام) له واقعیت سره تړاو مومي. له دې کبله کله ستونزمنه ده، چې د یوې ځانگړې کلمې اړیکه له یو خاص شي سره ټینگه کړو. په بېلابېلو ژبو او ان کله په یوه ژبه کې، یوه کلمه د گڼو شیانو د

نومولو لپاره کارېږي او یا له ګڼو کلمو څخه د یو شي د نومولو لپاره کار اخیستل کېږي. دا ټولې قضیې لامل شوي، چې ځینې خیال وکړي ژبه له واقعیت نه جلا ده. د هغه بې بنسټه فلسفې جرړې هم په همدې خیال کې نغښتې دي چې لارویان یې باورمن دي، چې ژبه له افکارو نه مستقله او همدا شان افکار له واقعیت څخه خپلواکه دي او معتقد دي چې کلمې په خپله خوښه د انسانانو له خوا نه کارول کېږي او هېڅ واقعي شي ته اشاره نه کوي، په بله وینا، کلمې د غږونو مطلق ترکیب دی.

د دې قضیې نه ځینې داسې پایله اخلي چې ښکېلاک، زبېښناک، تېری، دیکتاتوري او داسې نور په مطلق ډول کلمې او پوچ غږونه دي او ادعا کوي که چېرې خلک نورې مرکبې کلمې او غږونه د دی کلمو پر ځای کېږدي، ټول تضادونه او ټولنیزې ترنګلتیاوې او زبېښناکونه او تېري به ورک شي.

باید د دې چال او دوکې رسولانو ته ووایو، چې نه یوازې کلمې په خپله خوښه د خلکو لخوا نه کارول کېږي، بلکې په یوه ځانګړي شي یا ښکارندې پورې تړلي دي چې د کار او عملي کړنو په بهیر کې پېژندل کېږي. واقعي عیني بهیرونه د کلماتو له بدلېدو سره نه بدلون مومي او نه هم له مینځه ځي. د بېلګې په توګه سترو پانګه والو، د دې لپاره چې د ځمکې د مخ د ملتونو د زبېښناک لپاره پلمه ومومي او خپلو سود غوښتونکو کرکېجنو کړنو ته ښایسته تعبیر ورکړي، په لسګونو خوله ډکونکې کلمې لکه: «ملي پانګوالي»، «بشر دوستانه اقتصاد»، «طبیعي نظام»، «ازاده نړۍ» یې اختراع کړي. الماني هیتلري فاشیستانو د دې لپاره چې خپل جنایتونه په حقه ښکاره کړي، ځانونه یې «ملي سوسیالیستان» وبلل، خو څنګه چې پوهېږو دې ډول «ښایسته تعبیر»ونو هېڅکله د زبېښناک او ښکېلاک او بیکاري او تضاد او د دیکتاتورانو د جنایاتو آثار له مینځه وړي نه دي.

نه ښایي چې داسې وانګېرو چې شعور انفعالي حالت لري او یوازې کولی شي (د هستۍ د نظام) واقعیت منعکس کړي. شعور د مادې د ژور او اوږده

تکامل عالي محصول دی او پخپله په فعال ډول د هغې په تکامل کې دخالت کوي. شعور هېڅکله په انفعالي حالت کې نه پاتی کېږي، بلکې په فعاله توګه نړۍ کې نفوذ کوي او هغه بدلوي او جوړوي. البته منظور دا نه دی، چې نړۍ دې په رښتیا هم د بشر د شعور له امله جوړه شوي وي، بلکې غواړو ووایو که شعور، نړۍ هماغسې چې ده منعکس او پر هغې واکمن قوانین په سمه توګه کشف کړي، د انسان لپاره به ښه لاربنود شي چې د خپلو پنځونکو کارونو په ترڅ کې، ژوندون بدل او د ژوندانه وړ یې کړي.

چنګیز مرآتي
د ٤٧ کال وړی

«د لمر د جوړښت» د کتاب ارزول او څو نورې خبرې

د پورتني کتاب لوستل په ما کې يوه کلکه گرومه راوپاروله او دا خبرې او ليکنه د همدې عقدې د خلاصولو پايله ده.

په داسې پېر کې ژوند کوو، چې د دولتونو د نفوذ پراخولو او سياسي لوبولو لمن ان د علم او هنر چاپېريال ته هم راغزول شوې ده. پرېکنده علمي حقايق (په فيزيک، نجوم، اقتصاد او فلسفه او ... کې) تر هغه ځای افشاء کوي او د خلکو په مينځ کې يې دودوي، چې د نړۍ «ورځنی سياست» يې غواړي. علم او هنر تر هغه بريده مجاز گڼل کېږي، چې د خلکو د ذهنونو په قالبونو کې تزلزل رامېنځته نکړي، بلکې دوی د نړۍ د « ورځني سياست» لخوا جوړو او سمبال شويو فکري قالبونو ته په باور کې لا کلک کړي.

دا دولتونه اړين نه ويني، چې په دی دې څوک پوه شي چې فضايي مسافرتونه او د سپوږمۍ پر سطحې باندې کښېناستل په خپله ځينې مخکېني ذهني قالبونه درې وړې کوي او نوي فکرونه رامينځته کوي. د دوی په باور همدا چې په غرمنۍ ورځپاڼو کې دوه کرښې د دروغ او رښتيا خبرونه ولوستل شي او که نه، کافي دي...

امريکايي فلمونه هره ورځ د سينما پر پردې ننداري ته اېښودلې کېږي او په هر يوه کې د امريکا د بهرني سياست پل ليدل کېږي. د هغه هېواد د ډېرو کمو فلمونو ننداري ته په ډاډه زړه کېناستلای او ويلی شوو، **چې فلم جوړونکی د نندارچي د غولولو او د هغه د ماغزو او ځان د لوټولو په لټه کې نه دی.**

د امريکې د ډېری فلمونو لوبغاړي «هوسا او د بېلگې په توگه نيکمرغه او بې اندېښنې» خلک دي، يا هم که د فلم په لومړيو او مينځ کې له نهيلي سره مخ کېږي نو د فلم په پای کې هرومرو خپلې هيلی او وصال ته رسېږي او فلم تل

«خوشاله پای» لري. یانې هر څومره چې هلې ځلې، زیار او ستونزې وی، پای ته رسېدلي او اوس د «خوشالۍ او نیکمرغۍ» دوران دی.

آه، چې څومره پرېمانه نېکمرغی د خلکو تر پښو او لاسو لاندې پرتې دي!

د امریکایي د دې ډول فلمونو اتلان گواکی، چې «هیله، نیکمرغي، خوشگذراني، د کښته نیمايي تنې مینه، ځواني، لنډه غري او بی خیالي او...» ډالۍ کوي.

یوه بله ورځ باید د دا ډول امریکایي او بیا د ایراني فلمونو نورې ځانګړتیاوې روښانه کړو.

هغه لیکوال، چې د امریکی د مشرانو د مطبوعاتي مرکو او ویناوو په خلاف خبرې لري، ناپېژندلی او «مطرود» گڼل کېږي، خو د نورو لسگونه لسگونه کتابونه د نورو هېوادونو په امریکایي کتابتونونو کې اېښودل کېږي. ورځپاڼې د دوی یو وړوکی کشف په ډېر آب و تاب او په زیږو تورو په لومړي مخونو کې لیکي، خو د نورو علمي کشفونه، گواکی چې اهمیت نلري، له پامه غورځوي او یوازې یو لنډ خبر یې د ورځپاڼې په آخرو کالمونو کې خپروي.

د بېلگې په توگه خپل علمي کتابونه په خروارونو ژباړي او چاپوي (البته د پوهې په بېلابېلو څانگو لکه ټولنیزو، اقتصادي، روزنیزو او نورو علومو کې) او په اصطلاح «امریکاییزه»او بی تفاوته علمي افکار په هوسا فکر د خلکو مخې ته تویوي. که چېرې یو دوه ښه کتابونه هم چاپ شي د هغه ډېران لاندې ورک او ترې تم کېږي او یوازې ځیرک او هڅاند لوستونکي کولای شي هغه یو دوه پیدا کړي او پاتې نور لېرې گوځار کړي.گواکی دوی په خپله اړباسي، چې هر امریکایي شی د شک او تردید په سترگه وگوري.

*   *   *

هغه خوند چې د علمي حقايقو د پوهېدلو، د بېلګې په توګه د اسمان، د انسان او د ځمکې د تېر له پوهېدلو څخه اخيستل کېږي، له بل هېڅ خوند سره د پرتلې وړ نه دی. البته د نوپيله لوستونکي لپاره د علمي کتابونو پوهېدل او شنل سخت دی او شايد ستومانه کوونکي يې هم وګڼي. خو دا لنډمهاله مسئله ده.

يو له هغه علمي کتابونو څخه، چې په دې وروستيو کې د ډېرې مودې لپاره زه له ځان سره بوخت او فکر کولو ته يې اړ کړی یم او ډېر خوند مې ترې واخيست، همدا «د لمر جوړښت»کتاب دی.کتاب مې تر وروستې کلمې پورې په خوند ولوستو او د زړه له تله ډاډه وم، چې ليکوال او خپرونکی زما د فکر او ځان د لوټلو په لټه نه دی او نه غواړي چې «قرنطينه شوې» او د ژوند سره ناآړونده پوهه راوسپاري.

ليکوال د بی پايه اسمان او بی شمېره اجرامو او د هغوی د جوړښت او ترکيب او د اړيکو په اړه ځرګنده علمي حقايق په بشړې روڼتيا بيانوي او کله کله د بيان شويو حقايقو څخه نوي استنباطونو کوي او پخواني ژوند، اندونو او استنباطونو ته رجوع کوي او دا دواړه نوي او زاړه استنباطونه د يو بل مخې ته ږدي.

البته د قضاوت ور يې هېڅکله د لوستونکي په مخ تړلی نه دی او د هغه په غاړه ده، چې لا ډېر او اصلي استنباط ترينه وکړي. سربېره پر دې، ليکوال يې هېڅکله هم کولي نشي- د تبريزيانو په وينا - ژولې مړی او د لوستونکي په خوله کې کېږدي. لوستونکي بايد په خپله د ليکوال په شان زيار وباسي او د هغه د کلمو او جملو له مينځه يې افکار راوباسي. په اصطلاح لوستونکی بايد عارف وي، په يوه نغوته بايد بسنه وکړي او له هغې نغوتې تفصيلونه ولولي. هر څه خو نه کېږي چې په تفصيل او جز په جز ووايو. ليکوال کېدای شي د تار سر د لوستونکي لاس ته ورکړي او لوستونکی بايد تفکر او څېړنه وکړي، چې د تار پای په کوم ځای کې غوټه شوی دی.

«د لمر جوړښت» څخه غړېدلو.

دا، لومړنی کتاب نه دی،چې د شوروي پوهانو له علمي څېړنو څخه فارسی ته ژباړل کېږي. له دې مخکې مو نور کتابونه هم لرلي دي، لکه: **د حیات سرچینه او تکامل** د پروفیسور اپارین اثر، او **لمریزه منظومه** د اتواشمیت تالیف، د **انسان منشا** د میخائیل نستورخ اثر د **بوټو بومي کول** د میچورین اثر او ...

«د لمر جوړښت» کتاب شپږ څپرکي لري. لومړی څپرکی په ټولیز ډول د ستورو او لېرې پرتې نړۍ په اړه دی. دويم څپرکی د اتمي هستې او د هغه له بدلونونو څخه بحث کوي. پاتې څلور څپرکي د لمر د جوړښتي عناصرو، جوړښت، داخلي وضعې، له یو ډول څخه بل ډول ته اوښتل او تاریخچې او د کوسموګني اختراع (په ستورپوهنې کې د نوې څانګې) په اړه خبرې کوي.

«د لمر جوړښت» کتاب په خپل کوچني قطعې او حجم سره ډېرو پېچلو او ژورو علمي پوښتنو ته پرېکنده او روښانه ځوابونه ورکوي.

د بېلګې په توګه لاندې پوښتنې:

۱.آیا رڼا هم د نورو اجسامو، لکه د تیږې او اوسپنې په شان جرم لري؟ هو. له ډېرو ازمایښتونو سره دا پایله اخیستل شوی چې رڼا پر اجسامو د ځلېدلو پر مهال د هغوې پر سطحې فشار واردوي او همدا واقعیت ثابتوي چې رڼا جرم لري. (مخ۴۴).

۲.آیا نوي ستوري د رامینځته کېدلو په حال کې دي؟ (مخ۱٦۱)

۳.آیا دنیا پیل هم درلودلی دی؟ (مخ ۱٦۷)

۴.د لمر د رڼا د انرژي او تاو سرچینه څه ده؟ (مخ ۱۳۴).

۵.آیا زموږ لمر، چې یو منځنی لمر دی او یوازې ٦۰۰۰ درجې سانتي ګراد تودوخه لري (د نورو لمرونو د تودوالي درجه تر ۲۵۰۰۰ درجې سانتي ګراد پورې رسېږي) (مخ ٦) یوه ورځ به ګل شي؟ (مخ ۱۵٦) که داسې وشي نو بشر څه دنده لري؟ آیا کولای شوو نورو کروو ته مهاجرت وکړو؟ (وروستی څپرکی).

٦.آیا کولای شو د اسماني اجسامو په راز پوه شوو؟ لیکوال په بشړه پربکندتیا سره څرګندوي وي چې هو، د هغو کارونو په مرسته چې تر سره شوي او تر سره کیږي انسان کولای شي د اسماني اجسامو جوړښت او څرنګوالی کشف کړي. (مخ ۷۳).

* * *

ځیرکو او لیوالو ژباړونکو او خپرونکو ته د ډیرو او سمو او نه «غلبیل شویو» علمي کتابونو په ژباړلو او خپرولو کې لا بریا غواړو.

چنګیز مرآتي
مهد آزادي آدینه
د ۱۳۴۵ کال د ثور میاشت

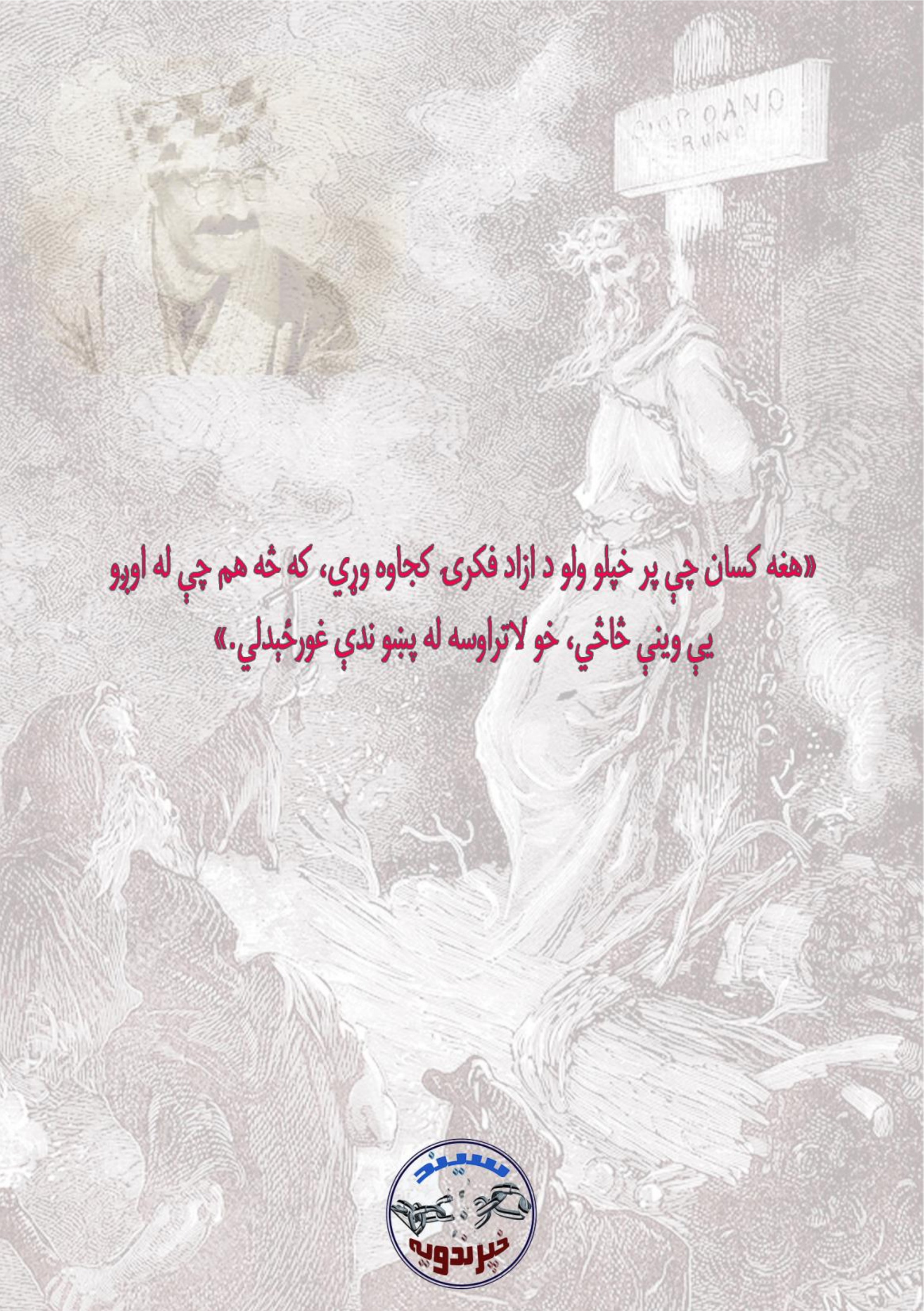

«هغه کسان چې پر خپلو ولو د ازاد فکرۍ کجاوه وړي، که څه هم چې له اوږو
يې وينې څاڅي، خو لا تراوسه له پښو ندي غورځېدلي.»